

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

M

O

L

A

PRAVILNA

MOJA
PRÁVLITÁ

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ 2018

MOJA PRAVLJICA 2018 - POPOTNICA K BRANJU

»Ljudje težimo k ritmu in urejenosti, kot magnetna energija razporeja železne opilke v fizikalnem eksperimentu in kot v snežinki iz vode nastanejo kristali. V pravljičah ali pesmih so otrokom všeč ponavljanja, refreni in univerzalni motivi, saj jih lahko vsakokrat na novo prepoznajo - to so elementi, ki urejajo besedilo, vzpostavljajo v svetu prečudovit red.«

Tako je zapisala latvijska pesnica, pisateljica, knjižna urednica in zvesta sodelavka programov za promocijo branja, Inese Zandere.

Tudi vi, dragi učenci, ste ponovno pokazali, da je pravljičica za vas svet, ki je urejen tako, da se v njem najde prostor za vsakogar. Čudežna sila vas je gnala, da ste v svojih pravljičah naslikali domišljijo ali pa enostavno željo po tistem, kar želite biti.

Ponosna sem, da je zaradi vas nastala še ena bogata zakladnica čudovitih pravljič, napisanih ali naslikanih, v slovenskem, pa tudi v tujem jeziku. Večina izmed vas se je nastajanja pravljič lotila sama. Vesela pa sem, da so se nekaterim otrokom pri ustvarjanju pridružili tudi njihovi starši.

Vsakemu posebej, ki se loti te čudovite spletne mojstrovine, naj branje predstavlja skrivnost, v kateri bo vsak našel tudi tisto, česar morda ni iskal ali tisto, česar morda sicer ne doseže.

Dragi učenci, kot že rečeno - ustvarili ste mojstrovine. Čudovite in vaši starostni stopnji primerne.

Zdaj smo na vrsti mi, bralci. Izrazimo spoštovanje do velikosti majhnega - do ustvarjalcev Moje pravljičice 2018. Čaka nas izjemen svet skrivnosti in domišljije.

Knjižničarka Alenka Kandrič

KAZALO

DINOZAVER DINO.....	6
TRIJE RAZISKOVALCI IN ZAKLAD	6
PRINCESA	7
ZALJUBLJENI PRINC	8
ZLATA LUNA.....	11
OGNJENIK IN KAPLJICA.....	11
JAZ IN TRI BITJA Z DRUGEGA PLANETA	12
TRI ŽABICE	12
ROK V INDIJI	12
VESOLJČKI NA OBISKU	
PRI JURETU IN METKI.....	14
TRIJE VITEZI.....	14
MATJAŽEVA NOVA PRIJATELJSKA ZGODBA.....	15
ŽIRAFI SI IŠČE PRIJATELJA.....	17
TRAPASTA URA (budilka)	17
MOJE SREČANJE Z VESOLJCI	18
ODKRITJE VESOLJCEV	20
SKRITA GALAKSIJA.....	20
PETELIN	23
TRI PIKAPOLONICE	25
PET PRIJATELJEV IN GRAD STRAHOV	25
ČUDEŽNO ZDRAVILO	31
DOMIŠLIJA NIMA MEJA.....	32
THE TALE OF ASKARI.....	32
A FAIRY TALE A BOUT FAIRY TALE.....	36
BALIKÇI VE KARISI	39
RIBIČ IN NJEGOVA ŽENA	39
VOLKEC MIHA	40

DINOZAVER DINO

Nekoč za devetimi gorami je živel mali dinozaver. Ime mu je bilo Dino. Imel je očeta, ki mu je bilo ime Mino. Z očetom sta hotela iti na goro, ki se imenuje Dinogora. Nekega jutra je Dino vprašal očeta: »Kdaj greva na Dinogoro, očka?« Oče mu je odgovoril: »Danes, dragi sinko.«

In res. Po obilnem zajtrku sta se odpravila na dolgo pot. Pot do Dinogore je bila res dolga in zelo naporna. Na poti jima je pot prekrižala nevarna reka, v kateri so strašile tri pošasti. Če sta hotela priti na Dinogoro, sta morala prečkati reko. Pri tem sta nalezla na težavo. Reko sta morala preskočiti ali pa preplavati. Ker je nista mogla preskočiti, sta se lotila plavanja. Mali Dino pri plavanju ni imel težav, oče pa je deroča voda odnesla do izliva slapa. V čudežni reki so očeta napadle tudi pošasti. Dino žal svojemu očetu ni mogel pomagati, ker ga je tok reke hitro nesel naprej. Dino je klical očeta, vendar se ta ni oglasil. Zato je žalosten nadaljeval pot in na poti srečal dihurja. Postala sta dobra prijatelja in skupaj nadaljevala nevarno pot. Ustavila sta se v mini parku, kjer je bilo veliko igrač in igral narejenih iz debel dreves. Ob vseh teh igralih je Dino vsaj za kratek čas pozabil na očeta in se z dihurjem lepo zabaval. Od utrujenosti sta zaspala in se čez nekaj časa zbudila zelo lačna. Iskat sta odšla hrano, kjer sta naletela na veliko ptico ujedo. Ptica je dihurja odnesla v svoje gnezdo na goro. Dino je ostal sam in sam nadaljeval pot proti Dinogori. Malo pod vznožjem Dinogore je zagledal stopinje. Sledil jim je in te so ga pripeljale do očeta, ki ga je reka naplavila na obrežje. Stekel je proti njemu in ga močno objel. Oče je pripovedoval svojemu sinčku, kako se je boril z vodno pošastjo in kako jo je na koncu tudi premagal. Nadaljevala sta pot proti težko pričakovani Dinogori. Čez nekaj časa sta že gledala v dolino iz njenega vrha.

Vesela sta bila, da sta bila skupaj. Nato sta se vrnila domov, kjer ju je čakala družina.

Kaja Predikaka, 4. b

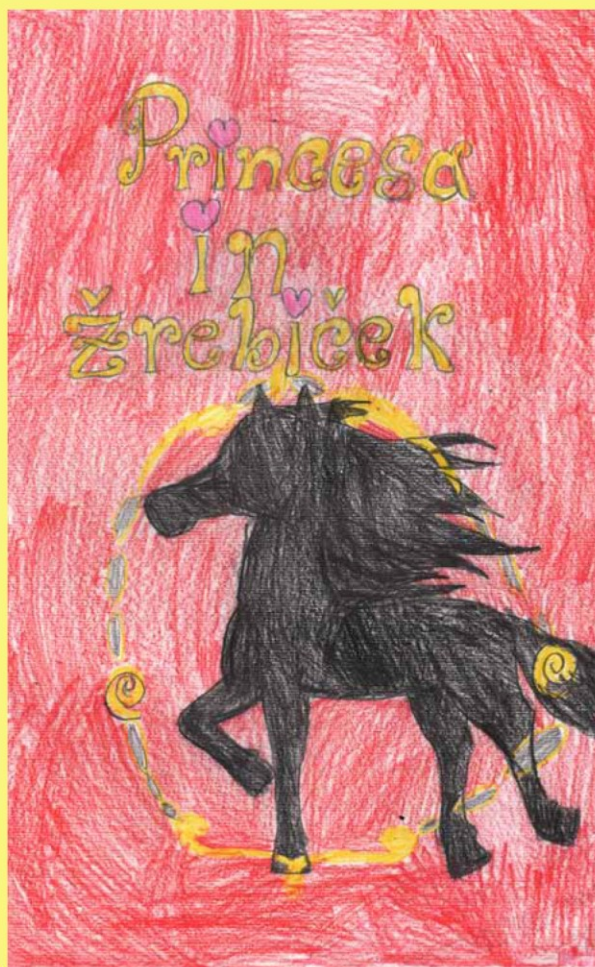
TRIJE RAZISKOVALCI IN ZAKLAD

Nekoč je sredi majhnega mesta stal blok. V njem so živele družine. V njih pa trije raziskovalci. Niso se še poznali, zato so se nekega dne srečali v parku. Spoznali so se, nato pa odšli iskat zaklad.

Najprej so pregledali ves park, šli so čez cesto in na njivo. Pregledali so jo in ugotovili, da tudi tu ni zaklada. Šli so naprej. Prišli so na tržnico. Bilo je veliko ljudi. Pogledali so vse stojnice in šli mimo glavnega trga. Tudi tam ni bilo zaklada. Medtem je vilinka z neba zamahnila s paličico in pričarala zaklad. Raziskovalci so premišljevali in nato je Bor zagledal zaboj. Rekel je Maji in Jaku: »Vidim ga.« Stopili so do zaboja in ga odprli. V njem so bili cekini, krone in dijamanti. Vilinka jim je namignila, da je zdaj vse to njihovo. Zadovoljni in veseli so odšli domov.

Doma so vse povedali staršem. Zaradi zaklada so vse družine srečno in še dolgo živele.

Nina Hodnik, 3. b

Tisa Julija Golob, 3. a

Maja Magdič, 3. a

PRINCESA

Nekoč, pred davnimi časi, so tam nekje, za devetimi vodami in devetimi gorami, na ulicah stali policisti. Nekaj čudnega se je zgodilo. Po cestah je namreč divjal moški, ki je imel preko obraza črno masko. Bil je na kolesu in cel v črnem. Ko se je vozil, je s čarovnijo podiral ljudi. Policisti so ga skušali ustaviti, pa to ni bilo mogoče.

A tam nekje, visoko nad oblaki, je stal zlati grad. V njem je živela princesa, ki je začutila težave, ki so se dogajale na cestah globoko pod oblaki. S svojim letečim konjem in v spremstvu svojih kočij je priletela v mesto. S pomočjo čarovnije je ljudi iz ulic prestavila v kočije in jim rekla: »Tukaj bodite, tukaj ste na varnem.« Potem se je šla boriti s skrivnostnim črnim moškim. Dolgo in močno sta se borila.

Na koncu je zmagala princesa in za vedno pregnala zlobneža iz tega mesta. Ljudje v mestu so ji bili zelo hvaležni in še danes občasno pogledajo v sončne žarke in se po tiho zahvalijo prelepi princesi iz zlatega gradu na nebu.

Tiana Mlakar, 3. b

ZALJUBLJENI PRINC

Nekoč, pred davnimi časi, je živel princ po imenu Salvador. Živel je v velikem gradu s svojim čarovnikom in z mnogimi služabniki. Nekega dne je sanjal o princesi s prečudovitimi lasmi, ki so segali do tal, modrih oči in čarobnega nasmeha. Zaljubil se je v sanjah in želel izvedeti, kako in kje naj jo najde. Obrnil se je na čarovnika Karabasa. »Pomagaj mi poiskati princeso mojih sanj,« je prosil čarovnika Karabasa. Čarovnik se je nasmejal in podrgnil svojo čarovniško kroglo. Pobožal je kroglo in prikazala se je podoba princese Marabele. »Ja, to je princesa mojih sanj. Tako lepa je,« je rekel princ.

Čarovnik mu je pokazal pot in povedal, da bo na poti srečal strašnega zmaja. Ta zmaj je spreten, borben in zelo močan. Bodi pozoren, saj bruha ogenj in ima tri glave. V eni glavi je skrit prstan, s katerim boš očaral princeso Marabelo. »Hvala za tvojo pomoč, čarovnik Karabas,« se je zahvalil princ. Čarovnik Karabas je odgovoril: »Ni za kaj, princ, z veseljem pomagam.« Princ se je podal na pot. Sprehajal se je in si prepeval o princesi Marabeli. Pot do zmaja s tremi glavami je bila hitra. Ko ga je prvič pogledal, si je mislil, kako grozen je. Rekel si je: »Zmogel bom in znal ga bom premagati.« Pogumno je vzel meč in se spomnil vseh besed čarovnika Karabasa. Zmaj je ogenj pihal tako močno, da je skoraj uničil ščit. Princ je vedel, da ima zmaj v eni glavi skrit prstan. Pogumno je odrezal vse glave in iz ene glave je priletel prstan. Ko ga je videl, je bil presenečen in je skoraj omedlel. Kako je lep in sijoč ter drugačen od vseh drugih prstanov. Princ se je usedel zraven drevesa, kjer so prepevali ptički. Ob tej pesmi je trdno zatisnil oči. To noč je ponovno sanjal o princesi Marabeli. Si jo je že predstavljal, kako bo vesela, ko ji bo dal prstan naravnost v roke in jo prosil, da postane njegova žena. Ko se je zbudil, je hitro vzel nahrbtnik, da bi čim prej prišel do princese. Približal se je stolpu, v katerem je živel, se opogumil in zapel čudovito pesem. Na oknu se je prikazala princesa. Bila je navdušena nad pesmijo, ki je ogrela njeno srce. Njegov glas jo je ganil in želela ga je spoznati. Njuno srečanje je bilo ganljivo. Princ je segel v nahrbtnik, vzel prstan in pokleknil pred princeso. »Bi postala moja žena, preluba princesa mojih sanj?« je vprašal princ Salvador. Zaljubila sta se na prvi pogled. Odgovor je bil enostaven. »Seveda bom tvoja žena, saj si tudi ti princ iz mojih sanj,« je rekla princesa Marabela. Poljubila sta se.

Stražarji in kralj Ludvik so bili zelo veseli in so skakali ter vriskali od navdušenja. Sledila je poroka in zabava do jutranjih ur. Povabili so seveda tudi čarovnika Karabasa ter kralje in kraljice sosednjih kraljestev. Princ Salvador je kasneje postal kralj in princesa Marabela njegova kraljica. Živela sta dolgo in srečno. Bila sta zaljubljena do konca svojih dni.

GRDI RAČEK

Clea Havnholter, 3. a

ZLATA LUNA

Nekoč je živel deček po imenu Jan. Že od nekdaj si je želel iti na zlato luno, na kateri je zlati sanjski prah. Imel je že astronomsko obleko. A kje bo našel raketo? Nekega večera se je zunaj nekaj zasvetilo. Iz neba je prišel lep zlat žarek. Odšel je pogledat, kaj se je zgodilo. »Ne, saj ni mogoče!« je bil navdušen Jan. Bila je čisto prava raketa, a manjkal ji je en del. Brez njega ne bo mogoče poleteti. Iskal in iskal je manjkajoči del, nato pa je od nekje zaslišal glas: »Izpolni mi željo in dam ti zadnji del rakete.«

»Kakšno željo?« je vprašal deček.

Spet je zaslišal glas: »Najdi kipec zlate lune. Pri tem naj te ne vodijo oči, temveč srce.« Deček je preiskal celo mesto. Nikjer ni bilo kipca. Mislil je, da ga je nemogoče najti. Preiskal je še cel vrt in končno našel kipec zlate lune. Potem je odšel. V zameno za kipec je prejel manjkajoči del. Postavil ga je na ustrezno mesto. Zdaj je imel raketo. Izpolnila se mu je največja želja. Poletel je na zlato luno.

Andraž Mršek, 4. a

OGNJENIK IN KAPLJICA

Za devetimi gorami in devetimi vodami, daleč od ljudi, globoko v jami, se je razprostiralo jezero. V jezeru je živelo čudovito žensko bitje. Bila je modra, imela je dolge lase, spete v čop. Ime ji je bilo Kapljica. Imela je veliko moč. Lahko je nadzirala ves vodni svet.

Nekega dne je nedaleč od nje Ognjenik ob jami opazoval zvezde. Imel je moč ognja. Že dolgo časa je bil osamljen. Oče ga je poslal po kristal ognja. Ognjenik je odšel v jamo. Hodil je zelo dolgo. Prišel je v jamo in na robu klanca zagledal kristal. Ravno, ko je segel po njem, je prišla iz vode Kapljica. Sunkovito mu je vzela kristal in mu zabrusila: »Ni lepo, da kradeš v svojo prid!«

»Oprosti, ampak moja dežela ga potrebuje za življenje,« ji je odgovoril Ognjenik. »Potem pa prav, le vzemi ga. Hitro zbeži, da te moja mačeha ne dobi, jezna bo na oba! Zelo je hudobna, veš.«

Od daleč sta zagledala mačeho, kako se jima približuje.

»Hitro, pridi, skrijva se!« Ognjenik je vzel kristal, prijel Kapljico za roko in tekla sta iz jame. Kmalu sta prišla do konca. Takrat je Kapljica zaradi vročine ognja zbolela in se ni mogla premikati. Ognjenik jo je odnesel v jamo in jo položil v vodno posteljo. Kapljica ga je hvaležno pogledala. Ognjenik ji je izročil kristal in takrat je ona ozdravela. Ko je Ognjenik hotel oditi, je prišla iz vode Vodna kraljica, ga zgrabila in vrgla v vodo. A preden se je dotaknil vodne gladine, je zagrabil Kapljico in pognal svoje rakete. Skupaj sta poletela navzgor. Pristal je na bregu, od koder je z ognjem pokončal Vodno kraljico. Kapljica ga je objela, ker se je končno znebila zlobne mačeha. Zdaj ju nihče ni več ločil. S pomočjo kristala sta živela srečno življenje.

Nika Vidovič 4. a

JAZ IN TRI BITJA Z DRUGEGA PLANETA

Nekega lepega dneva sem šel v park in zagledal tri bitja iz drugega planeta.

Vprašala so me, če bi šel zraven njih v vesolje. Privolil sem in takoj smo se podali na pot. Takrat sem prvič videl vesolje, ki je bilo zelo veliko. Pokazali so mi nekaj svojih prostorov, kjer živijo. Nato so mi pokazali, kako se živi v vesolju in kaj delajo ter kako se igrajo. Pri njih sem spoznal še več bitij. Povabili so me na njihovo kosilo. Po kosilu smo odšli v njihovo igralnico, kjer je bilo zelo veliko igrač, ki jih nisem še nikoli videl. Po igranju smo šli na večerjo in spat. Ko smo se zjutraj zbudili, smo se z novimi prijatelji odpeljali nazaj na zemljo. Ko smo prispeli, so se tri bitja iz vesolja poslovila in ostal sem sam.

To je bila moja najboljša dogodivščina do sedaj.

Rene Kramberger, 4. b

TRI ŽABICE

Živele so tri žabice, ki so hotele videti krta.

Prva je rekla: »Gremo na pot!«

In so šle. Skakale so in skakale čez devet voda, šest gora in enajst gradov. Prišle so do krtinovca. Druga je predlagala, da bi skočile vanj. Pa so skočile. Tretja je vprašala: »Ima katera svetilko?«

Prva je rekla, da jo ima. In so šle s svetilko naprej.

Pa so rekle v en glas: »Tukaj pa smrdi!«

Ko so hotele iti ven, so se izgubile. In prišel je krt, ki je rekel, da jim bo pokazal pot.

Ko so prišle ven, krta ni bilo več. Mislile so si marsikaj. A kdo ve, kaj ali kdo je bil ta krt.

Živa Žnidarič 4. a

ROK V INDIJI

Nekoč je živel fant, po imenu Rok. Rodil se je v Indiji.

Imel je dve sestri. Mama je našla čarobne predmete. Eden od predmetov je bila vaza. Iz nje je prišel ... duhec. Vazo je dala svojemu sinu in on si je lahko zaželel karkoli. Leta so minevala in Rok si je zaželel prelepo ženo. Vaza mu je izpolnila željo. Skupaj sta srečno živela do konca svojih dni.

Kevin Rajh, 1. b

VESOLJČKI NA OBISKU PRI JURETU IN METKI

Pred davnimi časi, za devetimi gorami in devetimi vodami, sta živela Jure in Metka. Jure je bil bolj miren, Metka pa pustolovska in razburljiva. Nekega dne sta se odpravila na izlet. Pripravila sta nahrbtnik, v katerega sta zložila sendvič, pijačo ter nekaj malega za posladkat. Nato sta se odpravila. Ko sta prišla malo dlje, se je Jure ustrašil. Sestrica ga je tolažila. Nato se je pred njima pojavil leteč krožnik. Metka je bila pogumna in je šla pogledat, kaj je to. Zagledala je tri male vesoljčke. Zanimalo ju je ali so prijazni, zato sta jih povabila v hiško, kjer so se spoprijateljili in postali najboljši prijatelji.

Oskar Hodnik, 4. b

TRIJE VITEZI

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli trije vitezi, z imeni Ammar, Enej in Gal. Vsak dan so se borili proti svojim nasprotnikom, med katerimi je bil zmaj Blaž najmočnejši. Blaž je imel skrivni sef, v katerem je hranil svoje skrivno orožje. Koda je bila 6975, a tega nihče ni vedel.

Nekega dne je šel Gal sekati drevesa, Enej po vedro vode, Ammar pa je šel h kovaču, da naredi nove meče, ker so bili stari že uničeni. Kovač je naredil nove meče, Ammar jih je vzel in dal kovaču denar. Po končanih opravilih so se vsi zbrali pri taboru in takoj ugotovili, da tam ni več šotorov in ne hrane. Enej je rekel, da za tem gotovo stoji zmaj Blaž. In vsi so se strinjali. Šli so do Blaževega gradu, ki je bil zelo zaščiten.

Gal je nekako razvozlal kodo, ko so čez podstrešje šli do sefa. Odprl ga je. Ven je vzel skrivno orožje. To je opazil Blaž. Jezno je udaril po omari z napoji. Eden od napojev je padel nanj in po čudežu napoja je zmaj postal prijazen fant do vseh ljudi, ki so širili dobro voljo in ljubezen. Na koncu je priznal, da je on razdril šotore in vzel hrano. Skesano se jim je opravičil in spet uredil tako, kot je bilo prej. Opravičilo je bilo s strani Ammara, Eneja in Gala sprejeto.

Postali so dobri prijatelji. Do konca svojih dni so vsi živeli srečno.

Ammar Vertič, 3. b

MATJAŽEVA NOVA PRIJATELJSKA ZGODBA

Bil je čisto navaden dan. Matjaž se je igral in bilo mu je strašno dolgčas. Nato pa se je nekaj streslo. Pokukal je v omaro. Čisto nič ni bilo v njej. Ko pa se je obrnil, je na postelji sedel majhen možicelj, za glavo nižji od Matjaža.

»Hej!« je zaklical možiček na postelji.

»Kdo pa si?« je začudeno vprašal Matjaž.

»Franc.«

Takrat se je Matjaž spomnil, da je pred nekaj dnevi bral knjigo Franceve zgodbe in možiček je bil prav takšen kot Franc iz knjige.

Franc je spet vprašal: »Kje pa sem?

»Ti si v mojem domu.«

»Kje pa je to?«

»V Sloveniji!« je jezno zaklical Matjaž. Bilo mu je dolgčas od toliko vprašanj.

»O, joj!« se je prestrašil Franc. »Moram nazaj v knjigo.«

»Lahko si še malo pri meni, saj ne bo nič hudega. Ali pač?« je vprašal Matjaž.

»Ne, ne bo. Se mi zdi,« je odgovoril Franc.

»Pridi, greva se igrat,« je zaklical Matjaž.

Igrala sta se. Človek ne jezi se. Minilo je par ur in Franca je začelo skrbeti, če ga mama že pogreša. Vprašal je Matjaža, kdaj lahko gre domov.

»No, pa pojdi,« je rekel Matjaž.

Franca sta hotela spraviti v knjigo, a ni šlo. Nato se je Matjaž spomnil, da bi lahko naredila napravo, s pomočjo katere bosta Franca spravila v knjigo. Tako sta se takoj lotila dela.

»Tadam!« je čez nekaj ur rekel Matjaž. (No, če smo natančnejši, so minile dobre štiri ure.)

Poskusila sta, če jima bo načrt uspel, a je nekaj manjkalo. Manjkala je majhna baterija. Vsepovsod sta pogledala, a našla sta samo take izrabljene. Zdaj nista več vedela, kaj naj naredita. Nato se je Matjaž spomnil, da ima na omari skrite baterije. Poskušal je splezati na omaro. V prvem poskusu ni prišel niti do polovice. V drugem poskusu je padel na tla, ko je že prišel na pol poti. V tretjem poskusu mu je vendarle uspelo. Potem sta s Francem v napravo vstavila baterije. Najprej sta naredila preizkus z nekim predmetom. Delovalo je. Kot bi mignil, se je ta znašel v knjigi. Nato sta napravo uporabila še na Francu. Piiip! In Franca že ni bilo več.

Matjaž je najprej začudeno gledal, nato pa spoznal, da je okrog njega spet vse normalno.

Matjaž Habjanič, 3. a

Ivana Šmígoč, 8. b

ŽIRAF A SI IŠČE PRIJATELJA

V nekem živalskem vrtu je živel žirafa. Bilo ji je ime Sara. Sara ni imela nobene- ga prijatelja, že dolgo časa pa si ga je močno želela.

Odšla je vprašat slona Miha, če bi hotel biti njen prijatelj. Odgovoril ji je, da noče, saj je njegov prijatelj že slon Ludvik. Žirafa je bila zelo žalostna, zato je odšla do delfina Žiga. Žiga je ni hotel za prijateljico, saj je on že prijateljaval z želvo Manco. Obiskala je še ptiča Nika. Ko mu je povedala, kaj želi, ji je tudi ta odgovoril podobno kot slon Miha in delfin Žiga, da ima prijatelja ptiča Matica. Sara se je napotila do opice Tjaše. Tudi ta ji je zabrusila, da že ima prijateljico. Opico Mijo. Žalostna je odtavala dalje in prišla do žirafe Maje.

Obe sta v en glas vprašali: »Bi bila moja prijateljica?«

In odgovorili sta tudi v en glas: »Ja!«

Žirafa Sara in žirafa Maja sta bili zelo veseli, saj sta obe našli prijateljico. Igrali sta se pozno do noči.

Ana Milošič, 2. a

TRAPASTA URA (budilka)

Nekoč je živel urar, ki je delal samo budilke. Njegova budilka je kar naenkrat Noživila. To je bila prva budilka, ki je bila zelo trapasta.

Že prvi dan je vse razbila in razmetala. Ko je urar to videl, je bil zelo razočaran. Zaklenil jo je v zaboj. A je tako zvonila, da urar ni mogel zatisniti očesa. Nato jo je izpustil iz zaboja, oba sta končno zaspala.

Naslednje jutro je ura pripravila zajtrk in zraven razbila še deset krožnikov. Vse je pospravila in se delala kot, da ni nič.

Urar se je zbudil, pogledal naokrog in rekel: »Tukaj je preveč čisto, da bi bilo res.« Urar se je spotaknil ob črepinje in se hudo poškodoval. Rešilec ga je odpeljal v bolnišnico.

Ura je utrgala njegovo najljubšo rožo in mu jo odnesla v bolnišnico. Izgubila se je in videla starca. Vprašala ga je kje je bolnišnica? Starec ji je povedal: »Naravnost. Nato pri križišču levo.« Ura se je zahvalila in odšla naprej. V bolnišnici je vprašala, kje je soba gospoda urarja. Sestra ji je povedala, da je to soba 15. Ko je našla sobo, je rožo dala v vazo in tam ostala do večera. Urarja je vprašala, če je že kaj bolje? Rekel ji je: »Ja, malo pa že.« Potem je odšla domov.

Ker je bila takšna tema, se je izgubila. Tisto noč je prespala na ulici. Zjutraj je tako jokala, da se je slišalo povsod naokoli. Mimo je pripeljal rešilec, ki je vozil ravno njenega urarja nazaj domov. Ko je urar to slišal, kako nekdo joka, je takoj prepoznal svojo uro. Z reševalcem sta jo vzela s seboj. Takoj po prihodu domov je urar opazil, da ni njegove najljubše rože.

»URA!!!«

Andraž Mršek in Vita Bezdrob, 4. a

MOJE SREČANJE Z VESOLJCI

poglavje: KLET

Nedolgo nazaj, pred kakšnim letom dni, je živel trinajstletni fant Nel. Živel je visoko v gorah, blizu gore Mount Blanc, ki je najvišji vrh Zahodne Evrope. Nel je imel psa Flipija. Flipi je rad raziskoval klet in tam iskal shrambo z briketi. Neko noč, ko je bila ura 11.51, je Flipi na skrivaj spet šel v klet. Nel je na srečo ravnokar padel iz postelje in se zbudil. Šel je do Flipija.

poglavje: NAPAD VESOLJCEV

(Poglavje vsebuje grozljive trenutke. POZOR!)

Nel je sledil Flipiju in ravno, ko je ta jedel brikete, je bila ura 11.58. Nel in Flipi sta nato poskusila priti iz kleti, ko se je nenadoma za vrati znašel velik vesoljec. Nel in Flipi sta skočila skozi okno. Flipi je vesoljec zgrabil za taco, Nel ga je poskušal rešiti, vendar mu ni uspelo. Kuža je pogrešan. Nel je zbežal na travnik. Celo mesto se je evakuiralo, tudi Nelova starša. Vesoljcev je bilo vedno več. Na koncu celo petdeset. Nel ni vedel, kaj naj naredi. Dva vesoljca sta bila za njim, Nel se ni mogel braniti. Vesoljca sta ga poškodovala, nato pa vrgla v kletko. Vsi vesoljci so se odpeljali in imeli so Nela, bilo je tudi enajst smrtnih žrtev in devetintrideset poškodovanih. Potem se je vse čisto pomirilo in vse je bilo spet normalno (skoraj).

poglavje: TEST

Nel se je zbudil v kapsuli in zraven je bil Flipi. »Še vedno je živ!« se je razveselil Nel, a ni vedel, kaj se dogaja in kje je. Vesoljci so ga ves čas opazovali in delali zapiske. Nelu se je zdelo, da vesoljci prvič vidijo človeka. Kapsula se je odprla, Nel se ni premaknil. Zdaj je že vedel, da so ga ob vsakem premiku čudno pogledali. Nazadnje je splezal iz kapsule in eden od vesoljcev ga je UGRIZNIL!

poglavje: POVEZAVA

Nel je bil zaradi ugriza vesoljca močno poškodovan, a je kljub vsemu stekel proč. Vesoljec je lahko hiter od 950 do 1500 km/h. Zato so ga seveda takoj ujeli in ga odpeljali nazaj na vesoljsko ladjo. Nel se ni mogel braniti, bil je nemočen. Na koncu mu je le uspelo znova pobegniti in splezati v zračnik na ladji. Prišel je do ogromnega računalnika. Vtipkal je mamino telefonsko številko in nato programiral telefon. Z mamom se je pogovoril in povedal, kaj se mu je zgodilo. Nato se mu je začela roka tresti. Tam, kjer ga je vesoljec ugriznil, se mu je vnelo in roka je postala črna. Pod računalnikom je našel polico z dokumenti o vesoljcih. Njegova roka in roka vesoljca sta si bili zelo podobni. To mora biti nekako povezano.

poglavje: EVOLUCIJA

Nel je odkril veliko o vesoljcih. Nenadoma nekaj skoči iz zračnika. Bil je Flipi. Nato je vesoljska ladja pristala, a Nel ni mogel nikamor. Potreboval je ključ, ki pa so ga imeli vesoljci. Čas je za akcijo. Nel se je splazil za vesoljcem ter mu vzel ključ in

neko čudno škatlico. Nenadoma ga je vesoljec napadel, Nel je dobil ugriz tudi v drugo roko. Vesoljcu takrat ni mogel zbežati. Spet ga je zaprl v kletko na kolesčkih. Odpeljal ga je po hodniku v nenavadno sobo z velikim čudnim strojem, ki mu je bil popolnoma neznan. Nel je medtem odprl tisto škatlico. V njej je našel nekakšno družinsko drevo njegove družine, v katero so bili vključeni tudi vesoljci. Kot slika evolucije. Bil je presenečen.

poglavje: NESPORAZUM

Nel je bil še vedno v kletki. Vesoljec je nekaj skakal po stropu in Nel mu je pokazal sliko evolucije. Ko je vesoljec to videl, je Nela spustil iz kletke. Svoj jezik je prevedel v človeškega in na glas razmišljal: »Če sva si res v sorodu, lahko tvoje telo deluje po principu telesa vesoljcev.« Vsakemu majhnemu vesoljčku namreč aktivirajo DNA in tako dobijo nove moči - plezanje po stropu, neskončno življenje in še mnoge druge. Preko posebnega stroja sta DNA aktivirala tudi Nelu. Postal je kot vesoljec, zaradi ugrizov še bolj. Nato so skupaj odpotovali nazaj na Zemljo. Tam so vesoljci oživel mrtve in ozdravili ranjene. Nato so vsem ljudem aktivirali DNA in vsi so postali spider-mani.

Živel so srečno in do konca svojih dni. Pardon, še vedno živijo, saj je njihovo življenje večno.

Rok Gojčič, 5. a

Tjaš Preac Čeh, 5. a

ODKRITJE VESOLJCEV

Pred davnimi časi je živel Peter. V šoli so imeli izlet do muzeja. S prijateljico Tejo sta šla obiskat Petrovega strica, ki je delal v muzeju. Ko sta prišla do njega, jima je povedal, da bi rad odkril vesoljce. Ker ni zagotovo vedel, če res obstajajo, jim je poslal vprašanje, če res obstajajo. Čakal je na njihovo sporočilo.

Tisti čas je šel stric na malico in Peter je šel z njim. Teja je bila takrat v njegovem laboratoriju in je po pomoti polila čaj po njegovi tipkovnici. Zaradi tega se je tisti posnetek, ki ga je stric poslal vesoljcem, malo zatikal. Ampak ravno takrat so to dobili vesoljci. Po posnetku, ki se je zatikal, je govorilo tako: »Pazite se vesoljci! Iz drugega sveta smo in vas bomo uničili!« V resnici se je sporočilo Petrovega strica glasilo takole: »Vesoljci, rad vas bi spoznal.«

A vesoljci so se že pripravili in se z vesoljsko ladjo odpeljali. Prišli so na planet Zemljo, začeli so napadati, razdirati, dreti, ljudje so bili prestrašeni. Teja pa je rekla: »A so to vesoljci?« Eden od vesoljcev je prišel do nje in ji rekel: »Mi smo vesoljci in radi se bi vam maščevali zaradi tistega posnetka.«

Stric je takoj ugotovil, da se je nekaj zalomilo. Pokazal jim je, kakšno sporočilo jim je poslal.

Teja je priznala, da je verjetno prišlo do napake, ker je ona polila čaj po tipkovnici. Opravičila se je stricu in vesoljcem. Vesoljci so se opravičili za neljubi napad. Nastopil je čas za slovo. Vesoljci so se odpravili v vesoljsko ladjo in odšli v vesolje.

Petrov stric pa je dobil priznanje, ker je dokazal, da bitja iz vesolja zares obstajajo. Tako so vesoljci in ljudje postali prijatelji.

Ela Vidovič 4. b

SKRITA GALAKSIJA

Pred davnimi časi je živela čarovnica Sandra. Vsak večer je znova in znova pripovedovala zgodbo o njenih sestrah in mami.

Rekla je: »Danes je dan, ko se vse tri lune poravnajo in nad Mavrično galaksijo pride temačen Triton. Mavrična Galaksija bo postala labirint pošasti in pasti. Edina stvar, ki pridobi čarovnije nazaj v Mavrično galaksijo je ta, da gre nekdo v Mavrični grad.«

Vsa ta leta so moje babice - vile otroštva varovale zadnji kanček Mavričnega srca in zdaj sem bil na vrsti jaz Mars, edini vilinec otroštva. Šel sem tja. Zagledal sem vile, kako so mrtve ali vklenjene ležale vsepovsod. Stopil sem po krono galaksije in pritisknil kristal barve. Iz krone se je pojavila roža, ki jo je v rokah držal duh preteklosti. Rekel je, da jo moram posaditi. To je bil duh, ki je lahko hodil skozi stene in tla. Posadil sem rožo in iz nje se je razširil mavrični sij.

Vse je bilo znova po starem.

Nina Kekec, 4. b

NE BOM SE V POČESALA

Tađa Grah, 3. a

PETELIN

Pred davnimi časi je v raztrgani bajti blizu gozda živel siromak s svojimi tremi hčerami. Mati je že davno umrla, oče je bil bolehen in vse, kar so imeli, je bil star petelin. Ker so bili revni, je bil ta nemalokdaj lačen.

Petelin je očetu in eni izmed hčera veliko pomenil. Hčere so hodile v šolo na podeželju. A niso bile vse najbolj prijazne.

Najstarejša je mislila, da je glavna in vedno je želela biti v središču pozornosti. Ni preveč marala petelina in ni ji nič kaj dosti pomenil, če sploh kaj.

Srednja sestra je bila že bolj prijazna, a še vedno nemarna in važna. Edino dobro, kar je bilo je to, da ni popuščala v šoli.

Najmlajša sestra in hčera pa je bila zelo prijazna, dobrodušna in še se bi dalo naštevati. To pa zato, ker je imela srce in ne kamna.

Vsak dan po pouku sta starejši dve takoj šli domov stresat slabo voljo na ubogega petelina in svojega očeta. A najmlajša je po poti domov pomagala starejšim ljudem nesti vrečke s trgovine čez cesto. Vsi so ji bili zelo hvaležni in se ji zahvaljevali. Naslednjo ulico se je ustavila pri ubogem starčku s kmetijo. Z največjim veseljem mu je skuhala čaj. Že to mu je veliko pomenilo. Ker pa je imela dobro srce in videla, da težko skrbi za vso kmetijo in zase, mu je pomagala še pri drugih opravilih. Starček je imel hlev z devetimi kravami, petimi pujsi, tremi kozami, dvema ovčama in dvema petelinoma. Ker ni kmetije brez psa, je tudi on imel enega. Sestra je postorila po hlevu, očistila živali, jim dala jesti in piti ter jih seveda tudi malo razvajala. Starček ji je bil zelo hvaležen, zato jo je vedno nagradil z evrčkom in semeni, ki jih je privarčeval. Sestra je bila zadovoljna z nagrado, pa tudi s tem, da je pomagala, saj je vedla, da je naredila nekaj dobrega. Tako je nekaj let skrbno varčevala denar in pridno sejala semena, ko je bil seveda čas za to. Tako petelin ni bil več lačen, prihranila pa je tudi toliko denarja, da je kupila zdravila in obleko za očeta. Ko so dobili dovolj pridelkov na vrtu, so shranili hrano za zimo in pridelke tudi prodajali. Tudi na tak način so zaslužili. Seveda gre zahvala le najmlajši sestri, saj je bilo vse to po njeni zaslugi. Z denarjem od prodaje in privarčevanim denarjem, ki ga je prejela od starčka, je imela dovolj za prenovo hiše. Tudi oče je okreval ob zdravi hrani, toplih oblačilih in toplem stanovanju ter seveda zaradi ljubezni najmlajše sestre. Ko sta starejši dve sestri videli, da nista več lačni in, da ju ne zebe več, sta spoznali, da je mlajša sestra sama toliko zmogla. Zavedeli sta se, da s skupnimi močmi zmorejo še veliko več.

Od takrat dalje so vsi pomagali tistemu starčku, da si je opomogel in si pridobil nazaj moč in tako lahko bolje in lažje skrbel za svojo kmetijo.

Vse tri sestre so zdaj po šoli pomagale starim ljudem nositi vrečke čez cesto. Oče pa se je doma zabaval s svojim petelinom in mu izkazoval ljubezen.

Tako so vsi živeli srečno do konca dni, če že niso umrli.

Lara Simončič, 6. a

TRI PIKAPOLONICE

Nekoč so živele tri pikapolonice. Ljudem in živalim so prinašale srečo.

V mestu je živel družina, ki je imela mucko Maco. Nekega dne so jo zavrgli. Bila je zelo žalostna. Sprehajala se je po dolgih in širokih ulicah. Kmalu se je znašla na gradbišču in zidarju se je prevrnilo vedro z malto. Padlo je na mucko. Zdaj se je ljudem zdela zelo grda in še bolj je nihče ni maral. Skrila se je v grm, da je noben ne bi videl. Potem pa je zaslišala tri pikapolonice. Sledila je odmevom in jih na koncu le našla. Vprašala jih je, če ji lahko pomagajo, saj pikapolonice prinašajo srečo. Povedala jim je svojo zgodbo. Seveda so se odločile, da ji bodo pomagale. Prva pikapolonica Zala je odletela v laboratorij in vprašala znanstvenika, če ima kakšen napoj, da bi spravila malto z mucke Mace. Imel je točno to, kar potrebuje. Bila je zelo vesela. Druga pikapolonica Lili je odletela v trgovino po vodo. Tretja pikapolonica Lea pa je odšla v trgovino za živali in kupila dve skodelici. V eni je bilo mleko, v drugi pa so bili briketi. Ko je mucka Maca vse pojedla, sta se spet napolnili in tako znova in znova ... Najprej je pojedla, potem pa so jo pikapolonice Zala, Lili in Lea premazale z napojem in jo splaknile z vodo. Naslednji dan so pikapolonice šle mucki Maci iskat dom. Našle so super družino. Potrkale so na vrata hiše in odprla je deklica po imenu Larisa.

Pikapolonica Lea jo je vprašala, če bi skrbela za mucko. Žal je odkimala, saj je bila alergična na mucke. Larisi so bile mucke sicer zelo všeč, zato si je neskončno želela, da ne bi bila alergična nanje.

To so pikapolonice takoj uredile. Uresničile so ji željo, saj prinašajo srečo. Larisa je bila zelo vesela. In tudi mucka Maca je dobila dom.

Maša Salemović, 4. a

PET PRIJATELJEV IN GRAD STRAHOV

Pozdravljeni! Preden začnete brati, vam izdam skrivnost te zgodbe. Svetujem vam, da jo berete počasi, kajti za to zgodbo rabite čas in vso pozornost. Poskusite pozornost usmeriti samo zgodbi in ne na primer temu, kaj se bo jutri zabavnega dogajalo, če boste šli na izlet ali pa temu, da se v šoli bližajo testi in se morate učiti ... Ta trenutek si zamislite, da ste na svetu samo vi in ta zgodba. Dober občutek, mar ne? Ni stresa, učenja ... No mislim, da ste se sedaj sprostili tako, da lahko začnemo.

V nekem mestu živi pet prijateljev. Hodijo na isto šolo in so sošolci. Prvemu je ime Sergej, drugemu Tadej, tretja je Nika, četrta Sara in peti Vid. Nekega dne so se po pouku zmenili, da bodo odšli malo raziskat mesto. Mesto je bilo namreč zelo staro in jih je zanimalo, kaj skriva v sebi. Odpravili so se v center mesta in odšli na sok. Sergeja je poklicala mama, da je v službi in oče tudi, zato ne moreta peljati psa na sprehod. Mama mu je naložila, da ga mora peljati on. Sergej je poskušal mamo pregovoriti, a mu ni uspelo. Na koncu je moral privoliti. Ker Sergej živi eno

ulico stran od tiste gostilne, kjer so pili sok, so ga prijatelji počakali tam. Končal je v kakšnih dvajsetih minutah. Ravno toliko, da so prijatelji naročili še vsak en kozarec soka in ga tudi spili. Ves zadihan se je vrnil nazaj. Odšli so naprej. Sprehodili so se mimo muzeja, treh starih večstanovanjskih hiš, pritisnili na dva semaforja, prehodili štiri ceste in prišli do majhnega vodnjaka. Ko so gledali v vodnjak, jim je postalo dolgčas. Tadej je sedel na klopcu ob vodnjaku. Ker mu je bilo tako dolgčas, je skoraj zaspal. A so ga prijatelji prebudili. Odšli so naprej do Nikine hiše, kjer so odložili svoje šolske torbe in pri njej na hitro poklicali še starše ter jih vprašali za dovoljenje za raziskovanje. Vsi starši so privolili, tudi Nikini, v živo. A privolili so samo tako, da vsi otroci najprej pri Niki naredijo domačo nalogo. Ni bila težka in so jo naredili v petih minutah. Le Sergej je reševal dlje, ker je pred kratkim izostal. Bil je bolan, zato je reševal nekaj nalog več, a ne dolgo.

Vzeli so samo en telefon, mimogrede Tadejev, ker je najboljši, sedem plastenk vode in pet velikih sendvičev, vse pa pospravili v tri velike nahrbtnike. Odpravili so se na pot. Spet so prehodili nekaj cest, se sprehodili po podhodu, šli na avtobus in prišli do velikega starega gradu na obrobju mesta. Vid je pametoval o nekem prekletstvu in starih vitezi, a ga niso poslušali, saj tudi v razredu hoče biti vedno glavni. Hvali se, da je pametnejši od vseh sošolcev. A pustimo zdaj našega Vida in se posvetimo mislim drugih štirih. Sergej je pomislil na grozljivke, ki jih je gledal, ampak nikoli nobene ni pogledal do konca, ker ga je bilo preveč strah. Pa še končale so se nekaj čez polnoč in ker Sergej rad spi, je takrat, ko se je v grozljivki vse razpletlo, že v sanjah razmišljal o bonbonih. Tadej je od živčnosti hodil okoli njih in sploh ni mogel strezniti misli. Nika, ki je vedno mirna, ga je poskušala pomiriti, a ji ni uspelo. Sara pa je gledala v telefon in hlastala po sendviču. Sara je največja važička v celem razredu. V desnem kotu telefona je zagledala napis: 10%

Sara to seveda ni brigalo, zato je še kar naprej ignorirala 10% baterije in nadaljevala z igranjem igrice. Vid je po dolgem pametovanju spoznal, da ga nobeden ne posluša, zato je jezno izrekel predlog, ki ga nobeden izmed njih ne bi niti v stotih letih. Predlagal je, da si grad ogledajo od bližje. Vsi so nekaj časa strmeli vanj, dokler ni začel vseh po vrsti žaliti: »Dajte no, dojenčki mali! Ničesar si ne upate! Dovolj vas imam! Sergej, ti si največji dojenček! Hitro greš spat pa še vsega se bojiš! Tadej, ti si vedno živčen. In zakaj misliš, da te dojenčica Nika vedno miri? Ker te imamo že vsi dovolj! Sara ti pa samo strmiš v telefon in se brigaš le za svojo lepoto. Da veš, nisi tako zelo lepa, kot si misliš!«

Vsi so samo strmeli v Vida in v en glas zakričali: »Ti si pa največji pametnjakovič! Nehaj že enkrat razmišljati o svoji čudni pameti in se enkrat posveti prijateljem!« Vid je odkorakal vstran, na drugo stran gradu. Prijatelji so se samo spogledovali, dokler ni Sara nerazumljivo, s polnimi usti sendviča, predlagala, da ga poiščejo, sama pa bo popazila na telefon, nahrbtnike, vodo in vse ostalo. To si je Sara seveda izmislila, da bo lahko cel čas jedla in igrala igrice na telefonu. Prijatelji so privolili in se razkropili okoli gradu. Vida ni bilo nikjer. Tudi na drugi strani gradu ga ni bilo. Ko so prišli nazaj, so videli samo še polovico sendviča in Sara, ki jih le žalostno gleda. Tadej ji je vzel telefon in na desnem robu telefona zagledal napis: 1%

Začeli so se prepirati. Po dolgem prepiru so se nekako umirili, s pomočjo Nike seveda. Pomirila jih je s vzpodbudnimi besedami, da morejo najti Vida, raziskati grad in se takoj pobotati. Začeli so raziskovati grad. Ko so vstopili skozi napol zlomljena grajska vrata, ki so zelo škripala in imela vonj po vlagi, se je Sergej obrnil, a ker je bil pred Niko, ga je ta porinila nazaj tja, kjer je stal prej. Sergej in Sara sta se posmehovala Niki in Tadeju, ker sta se od strahu držala za roke. Ko Sergej ni več mogel zadrževati smeha, se je tako zasmel, da je prestrašil vse okoli sebe in mislim, da tudi sam sebe. Ko se je glasno zasmel, so se vrata z velikim treskom zaprla. Sergeja je postajalo vedno bolj strah. Ko so se vrata zaprla, so iz gradu odleteli črni netopirji skozi uničena in razbita okna na vrhu stene. Na vrhu stene je bilo namreč na vsaki strani pet velikih razbitih sajastih oken. Sergej je izpustil svoj prazen nahrbtnik, kar je Niko zelo prestrašilo, saj je vsak njihov korak močno odmeval po celem gradu. Na srečo je imel Tadej svetilko. Vzel jo je iz nahrbtnika, a so se mu od strahu roke tako zelo tresle in potile, da mu je po nesreči zdrsnila iz njih. Hitro jo je pobral in posvetil na strop. Vsi so zagledali zelo lepe, živo narisane prizore zgodovinskih bojev. Tadej se je prestrašil, ker nima ravno rad poslikanih stropov, zato je posvetil naravnost v smeri hoje. Opazili so dolg, strašen hodnik in na koncu hodnika rdečo steno, na kateri je bila pribita prašna slika. Na sliki je bila naslikana kraljica, v razkošni modri obleki, ki jih je od daleč strašljivo opazovala. Tadej se je s prijatelji v eno čudil in posvetil v levo, kjer je stala stara sajasta vitrina, z njene leve strani pa so opazili majhna vrata. Vstopili so skozi omenjena vrata. Ob vstopu v prostor so zagledali ogromno razkošno posteljo. Na vsaki strani postelje (levi in desni), je bila nočna omarica z enim predalčkom. Predal v levi nočni omarici je bil prazen, v predalu desne pa je bil spravljen nek ključ. Odkrili so, da ključ odpira vitrino v prejšnji sobani. Odklenili so jo, v njej je bila samo odprta skrinjica in v njej star kovinski prstan. Prstan so vzeli s seboj in se odpravili še na desno stran sobane. Tam so bila zlata, še skoraj nepoškodovana vrata. Vstopili so skozi njih. Tista sobana jim je bila najmanj všeč, ker so bili tam stoli, ki so se sami premikali in škripali. V sobani je bila tudi miza in pod njo so se slišali čudni zvoki. Nika si je ogledovala prašno mizo, Tadej škripajoče stole, Sergej se je na tleh čepe zibal od strahu, Sara pa si je ogledovala dva viteška oklepa, ki sta stala na obeh straneh (levi, desni) zlatih vrat, ki vodijo v to čudno sobano. Nekdo je zakričal in se skoraj nevidno skril za desnega viteza. Sara je to opazila in, ker je dokaj pogumna, je tega »strahca« zgrabila za mrzlo uho in priklicala Tadeja, ki je v roko držal svetilko. Tadej je posvetil na »strahca« in takoj ugotovil, da je to samo Vid, zato je od veselja zakričal: »Vid je nazaj!«

Prihiteli so do Vida in ga vsi v eno objeli. Dolgo so še sedeli pred vrati sobane in si svetili s svetilko, dokler svetilki ni zmanjkalo baterije.

Sedaj ni potrebe, da bi vam govorila, kaj se je dogajalo, ker so tako in tako samo kričali in se močno držali za roke, dokler niso prišli do izhoda. Zunaj so se grajska vrata glasno zaprla in domov so vsi, vsak na svojo stran kot, da se ne bi poznali, odhiteli v daljave. To je bilo popolnoma brez veze, ker so se na koncu tako ali tako srečali na isti avtobusni postaji. Tam so se odločili, da bodo v grad odšli še enkrat. Vendar se bodo pred tem dogovorili o določenih pravilih in se za novo raziskovanje malo bolje pripravili.

Ta dan je končno prišel. Od zadnjič je minilo samo tri tedne. Zraven so si vzeli tri sendviče, tri plastenke vode in en telefon več. Seveda pa so zraven prinesli še tri svetilke in tri baterije, če bi jih morda potrebovali. Raziskovali so enako kot zadnjič, a so odkrili nova vrata. Odprli so jih in v sobani ni bilo skoraj nič. Na stropu je visela disco krogla, na polici pa je bil postavljen velik radio. Ugotovili so, kdo je spuščal zvoke pod mizo in jih z njimi prestrašil. To je bil seveda Vid, preden smo ga našli. A zakaj je kričal? Zagledal naj bi žensko, ki je bila enaka tisti na sliki na koncu dolgega hodnika in nosila naj bi zvočnik. Vse so pregledali in na koncu spoznali, da v gradu živi sedem kraljic, sedem čarovnic, sedem kraljev, sedem čarovnikov, sedem velikih družin pravljičnih likov iz risank, kot so Zlatolaska, Sneguljčica, Trn juljčica ... Prav vsi iz pravljič, drugače zlobni liki, so bili neznansko prijazni, tako čarovnice, špicparkeljni, zlobni volk ... Vsi skupaj so živeli v tem gradu. Samotno vas, ki je imela en sam grad, so spremenili v pravo mesto: Far far away – Daleč, daleč vstran. Tukaj so živeli vsi televizijki in risani, stari in novi, prijazni in zlobni junaki.

Pet prijateljev je zelo presenetilo, da je vila s čarobno paličico samotno vas spremenila v ogromno mesto, z ogromno čarobnimi prebivalci in grad strahov v razkošno palačo veselja. V en glas so kralja in kraljico vprašali, kako je to možno s samo eno paličico. Kralj in kraljica sta se nasmejano spogledovala in jih spomnila na nekaj let nazaj, ko so si vsi skupaj pri zveznem utrinku zaželeli, da bi spoznali vse risane junake in da bi bili vsi dobri in prijazni.

Prijateljem je takoj postalo jasno. Zahvaljevali so se za izpolnjeno željo, se pogovarjali z vsemi in vsak vikend s svojimi prijatelji in družinami obiskovali mesto Daleč, daleč vstran. Vsem je bilo všeč, zato so vedno uživali. Čarobna bitja pa so poleg vsega delala še v Disneylandu, Legolandu in podobno.

Nauk te zgodbe je: Verjemite v želje božička in čarobnih bitij in zgodilo se vam bo isto kot našim petim prijateljem.

Dnevi, ki so se jim zgodili, so bili že dovolj razburljivi, zato bodo skrivnosti prej omenjenega najdenega prstana raziskovali prihodnjič. Pričakujte nove dogodivščine in odkritja novih skrivnosti naših PETIH PRIJATELJEV že kmalu.

Zoja Filip 5. a

Adriana Brumen, 7. b

Kristjan Matuš, 7. a

Nia Bračič, 4. a

ČUDEŽNO ZDRAVILO

Pred nekaj meseci se je zgodilo. A ne povem vam še, kaj. Preberite zgodbo in spoznali boste, kar vas zanima.

Bil je popoln dan. Kot ponavadi. Zjutraj sva se s sestro Eniko odpravili v šolo. Mama Lila in oče Kej sta v vrtec peljala Lejo, Jina in Mača. No, tako je bilo zjutraj. A, ko smo se vrnili domov, je sredi hiše stal portal. Nikoli pred tem ga nismo videli, a smo kljub vsemu vstopili vanj. Prišli smo v svet Rožnikar in na jasi je bila trava rožnate barve in veliko različnih rož: Rila, Sejče, Mirasa, Jaliča ... V bližini jase je stal ogromen grad vijoličaste barve in poraščen z lepimi cvetlicami. Sprehodili smo se do njega in potrkali. Vrata so se odprla. Zagledali smo živo pisane cvetlice. Sprejele so nas tako, da so vsakemu od nas okrog vratu obesile najrazličnejše cvetice. Dobili smo kosilo. Takšno, kot ga ni okusil še noben človek. Cvetlica Liza nam je pokazala njihovo mesto. Ko smo se vrnili v grad, so nam cvetlice povedale, da je kraljica zbolela za najhujšo boleznijo, ki jo je težko pozdraviti. Takoj sem se odločila, da naredim čudežno zdravilo. Vrnila sem se domov in odšla po čudežne rastline, za katere sem vedela samo jaz. Iz njih sem pripravila zvarek in ga nesla kraljici. Popila ga je in še isti hip ozdravela.

Za nagrado so nam ponudili, da za zmeraj ostanemo v njihovi deželi. Nismo dolgo razmišljali. Zares smo ostali in tam bomo do konca svojih dni.

Darma Fenos, 5. a

DOMIŠLJIJA NIMA MEJA

Za devetimi gorami in tremi vodami je živela ... emmm ... hmmm ...

»Ne vem, no,« je rekla Tara. »Kako, da ne veš?« se je oglasil Jaka. »Ja pač, ne vem!« In tako sta se kregala še tri ure. Ko sta se končno spomnila, je bil že čas za spanje.

Ta dva, ki sta ravno odšla spat, živita v razkošni hiši, ki je večja kot Pepelkin grad, v šoli dobita vedno oceno pet ali tri. Lahko bi rekli, da imata res vse. A ni čisto tako. Nimata niti ene pravljičice, sploh nobene knjige. Zato sem se odločila, da jima pomagam.

Sem Zoja Zofka III, vsemogočna domišljajska vila in čarovnica hkrati. Mislim, da vam je vsem jasno, kaj počnem.

Ko sta se Tara in Jaka zjutraj zbudila, sta našla knjigo. Čudno sta se spogledala, a sta jo vseeno odprla. Hop, hop in že sta se znašla v njej. Tam pa nastopi dramatično počutje. Tan, tan, tan ... Ha, ha! Kje pa? Tam se spet vmešam jaz (normalno). Lepo sta me pozdravila. Manire imata res na vrhuncu. Preverila sem ju s testom o prijaznosti, počutju, šolskih predmetih, hitri hrani in seveda o PRAVLJICAH. Vse sta znala, le o pravljičah ničesar. Vprašala sem ju, če sta kdaj sploh prebrala kakšno pravljičico. V en glas sta mi odgovorila, da nista. Zato sem ju peljala v deželo Domišljija nima meja ali na kratko v DNM. Tam smo našli Pepelko, Sneguljčico, Grdega račka, Trnuljčico in druga pravljična bitja. Našli smo tudi list papirja. A ne praznega. Na njem je bila napisana rima, morda pesem. Tari in Jaku sem pričarala krila, da sta lahko letela čez celo DNM. Jaka je povedal, da se počuti kot Peter Pan, Tara pa, da je čisto podobna Zvončici. Letela sta kot ptička. Ko sta pristala na trdnih tleh, sem ju peljala na pravljične urice. Spoznala sta čisto vse pravljične like. Tara je ugotovila tudi, kaj pomeni rima in sama napisala kar sedem rim. Jaka je dojel, kaj je pesem in jo napisal. Nato je zanj spisal še melodijo. Seveda sta oba zdaj dobro vedela tudi, kaj so pravljičice.

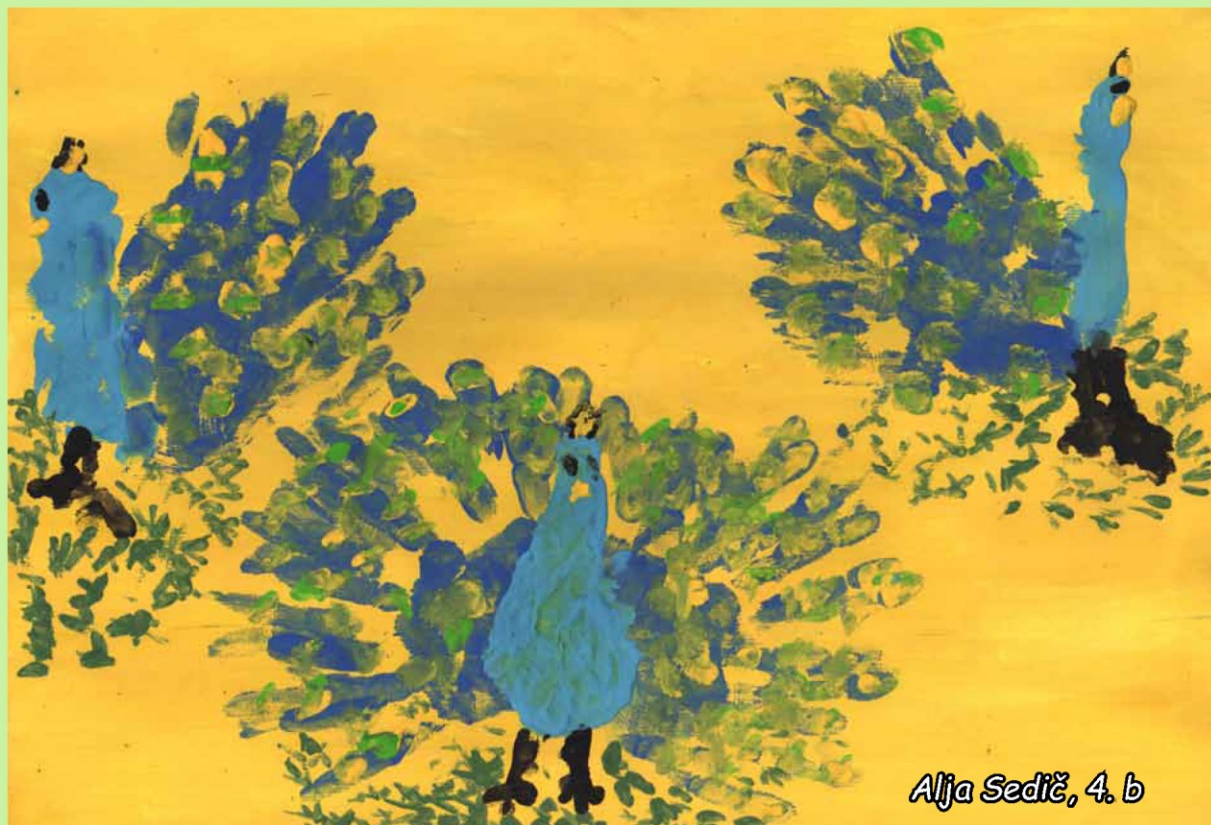
Odpeljala sem ju nazaj domov. Jaka in Tara sta takoj zavila v kuhinjo. Bila sta zelo lačna. Po večerji pa sta hitela drug drugemu pripovedovati pravljičice.

Zoja Zofka III - vsemogočna domišljajska vila in čarovnica hkrati pa sem se odpravila nazaj v knjigo, kjer bom počakala, da razrešim novi domišljajski problem.

Zoja Zemljarič, 4. a

THE TALE OF ASKARI

Once upon a time, there was a small kingdom, named after a great warrior, Askari. The kingdom had traditions that went way back to the time of Great Hototo, who was once the king of the big empire of Eskiminzin. The empire was strong, but not strong enough to beat the Black Dimas, so it soon collapsed.

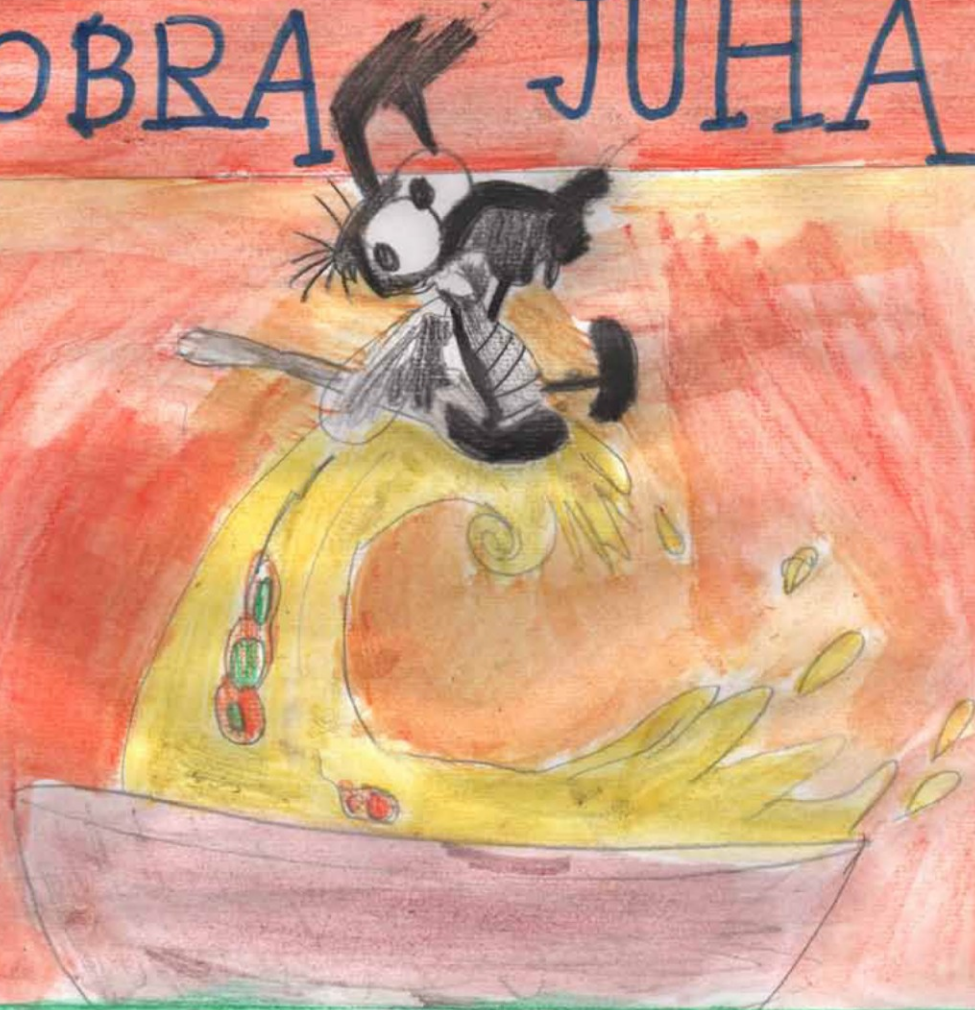

Alja Sedič, 4. b

Zoja Zemljarič, 4. a

STARA MUHA DOBRA JUHA

Luna Žgalin, 3. a

Askari did everything he could to save the empire, but he was killed in the battle by the leader of the Black Dimas. Everyone was devastated. Askari's son Alexander was very young at the time he lost his father, but it didn't stop him to be the best warrior. He not only trained every day, but he also trained very hard; and when he turned 20, he became the leader of the Askari army. The kingdom trusted him with everything and everyone loved him, but no one knew it would soon come to a betrayal. Alexander fell in love with a princess from a kingdom far far away. However, that kingdom was called Black Dima and everyone knew that there was pure hatred between Askari and Black Dima. One day, Alexander travelled to the kingdom of Black Dima and offered the king to help them beat Askari if he got his daughter Mere's hand in return. The king didn't like the offer at first, but when he learned that Alexander was the leader of the Askari army, he immediately took up on his offer. Alexander told the king that he could tell his army to attack a small town near Askari and in the meantime, while the Askari army was attacking that town, Black Dima could attack Askari kingdom, which would be without protection at the time. The king said that it was a great plan and agreed to do it as soon as possible. The kingdom of Askari was now in big danger, but it could be saved if only someone had known about the plan. Alexander had one weakness. It was his ill brother. He told him everything, and by everything, I mean, absolutely everything. That is why, he also told him what he was about to do to Askari. His brother was shocked and he couldn't believe Alexander would do something like that. He also didn't want bad things to happen to Askari, so he didn't know what to do, because he also didn't want to hurt Alexander. As I have already mentioned, Alexander's brother was very ill - he had leukaemia his whole life. However, he decided to get out of bed and save Askari even if it was just with words. He was definitely going to do this. He went to the king and told him what was about to happen and the king didn't believe him at first, but Alexander's brother finally convinced him. So the king told the army that when Alexander tells them to attack the small town near Askari they should just hide under the castle until the Black Dima's army attacks. The king knew that the Askari army was stronger and that they would beat them. That day finally came. Alexander gave the army the order to attack the small town, but they did what the king told them to and they hid under the castle. Black Dima's army didn't know that and they attacked Askari. After a bloody battle, Askari won. Alexander was sentenced to 90 years in prison on the island of Alcatraz.

In the end, everything turned out great. Alexander's brother fulfilled his mission to save Askari and the king found him the best doctor in the kingdom. Three years later, he actually beat his leukemia. Today, everyone is happy in Askari, which is located somewhere in the world. But don't even bother looking for it, because you won't find it on any map.

A FAIRY TALE A BOUT FAIRY TALE

Once upon a time, there lived a special girl, called Fairy Tale. She was kind, loving and everybody liked her. Her job was to keep all the children in her village, called Fairy-tale Land, happy by reading fairy tales to them. Every morning, when children came to school, she was there to read them a fairy tale. She had one for each and every day. Everybody was happy.

But one day, something terrible happened. She ran out of fairy tales! She had no idea how to fix that, so she decided to visit her grandma, in a faraway land in Ur. She packed her stuff and took her flying carpet. When she stepped out of the house, she saw a weird piece of paper on the floor. She picked it up. It was a map with a note. She read the note, which read "You can see three different destinations on the map. If you reach all three of them, you'll get your fairy tales back." She took a look at the map and thought to herself, 'This is impossible!'. But she needed her fairy tales back. She sat on her flying carpet and her journey began.

The journey to her grandma lasted for 7 days. When she finally came to her house, she was exhausted. She knocked on the door really excitedly, because she hadn't seen her grandma for a long time. Someone opened the door. It was her grandma, but she had changed since the last time they saw each other. She wasn't the same, a happy-and-full-of-joy grandma anymore.

Grandma was surprised so she asked her granddaughter, 'What brought you here?'

Fairy Tale answered, 'Something awful happened to me! I woke up one day and I lost my fairy tales. I was hoping you could help me with that. I have a map of 3 different destinations we have to reach to get my fairy tales back.'

Grandma said, 'We'll talk about it tomorrow. Go to bed now. I'll get the bed ready, and you can have some soup while I get the sheets.'

It was a long night. Fairy Tale couldn't sleep and neither could her grandma, so Fairy Tale decided to ask her grandma if she could tell her a fairy tale. However, the same thing had happened to grandma; she had lost all her fairy tales, too! They made a plan how to get their fairy tales back.

When they woke up in the morning, they were ready to visit their first stop, called the Elf Land. It was very close to grandma's house, so they decided to take their bikes.

While they were riding their bikes, they came across a big sign, which read »Welcome to the Elf Land!« They didn't know where to go next, so they decided to rest for a while. They were sitting on a bench, when an elf came by. He said, 'Hi! My name is Theo. What are you doing here?'

Grandma answered, 'We're looking for a place where we could get our fairy tales back.'

Maša Salemovič, 4. a

Teo Potočnik, 4. a

The elf said, 'Oh, I know just the right person! I can take you there.'

He told them to close their eyes. They took a secret path. When they arrived there, they opened their eyes. There was an old house in front of them. They thanked the elf and knocked on the door. Nobody answered, so they opened the door themselves and entered the house. There was nobody in, but they heard a weird voice coming from the mirror. When they came closer to it, they saw a male face in the mirror. He introduced himself and said, 'If you can make me laugh, you can get the first piece of your puzzle.'

They told him some of their best jokes, but the mirror didn't laugh. They didn't know what to do, so grandma came up with an idea. They could think of a funny fairy tale and make him laugh! It worked! The mirror started laughing.

He gave them a pen and said, 'Maybe you should think again about whether you have really lost your fairy tales. You two are great together. Good luck and goodbye!'

Fairy Tale had an idea. She said, 'Grandma, what if you move to my house and we can make fairy tales together?'

Grandma was surprised. She said, 'I would love to do that! We can do great things when we're together.'

Grandma really moved in with Fairy Tale and they lived happily ever after.

Sanja Kopše, 9. b

BALIKÇI VE KARISI

Bir zamanlar bir balıkçıyla karısı ufacık bir barakada oturmaktaydı. Adam her gün göl kenarına gidip durmadan olta atıyordu. Bir gün yine göl başında olta attı; su çok berraktı; adam orada oturdu, oturdu, oturdu. Oltası gittikçe derine indi, tekrar topladığında ucuna bir pisi balığı takılmıştı.

Balık ona, „Dinle bak, balıkçı, hayatımı bağışla! Ben gerçek bir balık değilim, büyü yapılmış bir prensim. Beni öldürürsen eline ne geçecek ki? Yemeye kalksan tat bile alamayacaksın. Bırak gideyim" dedi. Adam, „Fazla bir şey söylemene gerek yok! Ben konuşan bir balığı nasıl olsa yine saliverirdim" dedikten sonra onu berrak suya bıraktı. Balık dibe doğru inerken ardında kınalı bir çizgi bıraktı.

Balık hemen sahile yanaşarak, „Neymiş onun istediği?" diye sordu. „Ben seni yakalamıştım ya! Keşke o zaman ondan bir şey isteseydin deyip duruyor. Kendisi artık barakada kalmaktan bıktı, ufak bir ev istiyor" dedi balıkçı. „Karının yanına dön; o, eve kavuştu bile" diye cevap verdi balık

Yapma, hanım!" diyen adam, karısının ayaklarına kapandı. „Balık böyle bir şey yapamaz; imparator, hatta papa yapabilir, ama bunu yapamaz! Lütfen, kendine gel ve papa olarak kal!"

Ah, sorma!" dedi adam, „Bu kez yüce Tanrı gibi olmak istiyor." Aldığı cevap şöyle oldu: „Sen eve git, şimdi o artık eski barakasinda oturuyor."

O ikisi bugün hâlâ o barakada yaşıyorlar işte!

Meral Zekiri, Lucija Kokot, 9. b

In še prevod turške pravljice:

RIBIČ IN NJEGOVA ŽENA

Nekoč sta živela ribič in njegova žena, živela sta v stari koči zraven morja. Nekega dne je ribič šel loviti ribe. Ujel je veliko ribo, ki mu je rekla: »Jaz nisem riba, jaz sem princ. Če me izpustiš ti lahko izpolnim vse želje.« Ribič je rekel: »Imam vse, kar sem si želel, ampak ker govoriš, te bom izpustil.«

Ribič je izpustil ribo in se vrnil domov k svoji ženi. Povedal ji je, kaj se je zgodilo in žena je rekla: »Lahko bi si kaj zaželel, recimo malo hišo v mestu. Za naju. Pojdi nazaj k ribi in si to zaželi.«

Šel je nazaj in ribi povedal, kaj si želi. Riba mu je rekla: »Pojdi domov in imela boš ta, kar si želite.« Ribič je šel domov in res sta imela malo hišo v mestu.

Naslednji dan si je žena zaželela imeti kraljestvo. Ribič je šel k ribi in riba mu je to izpolnila.

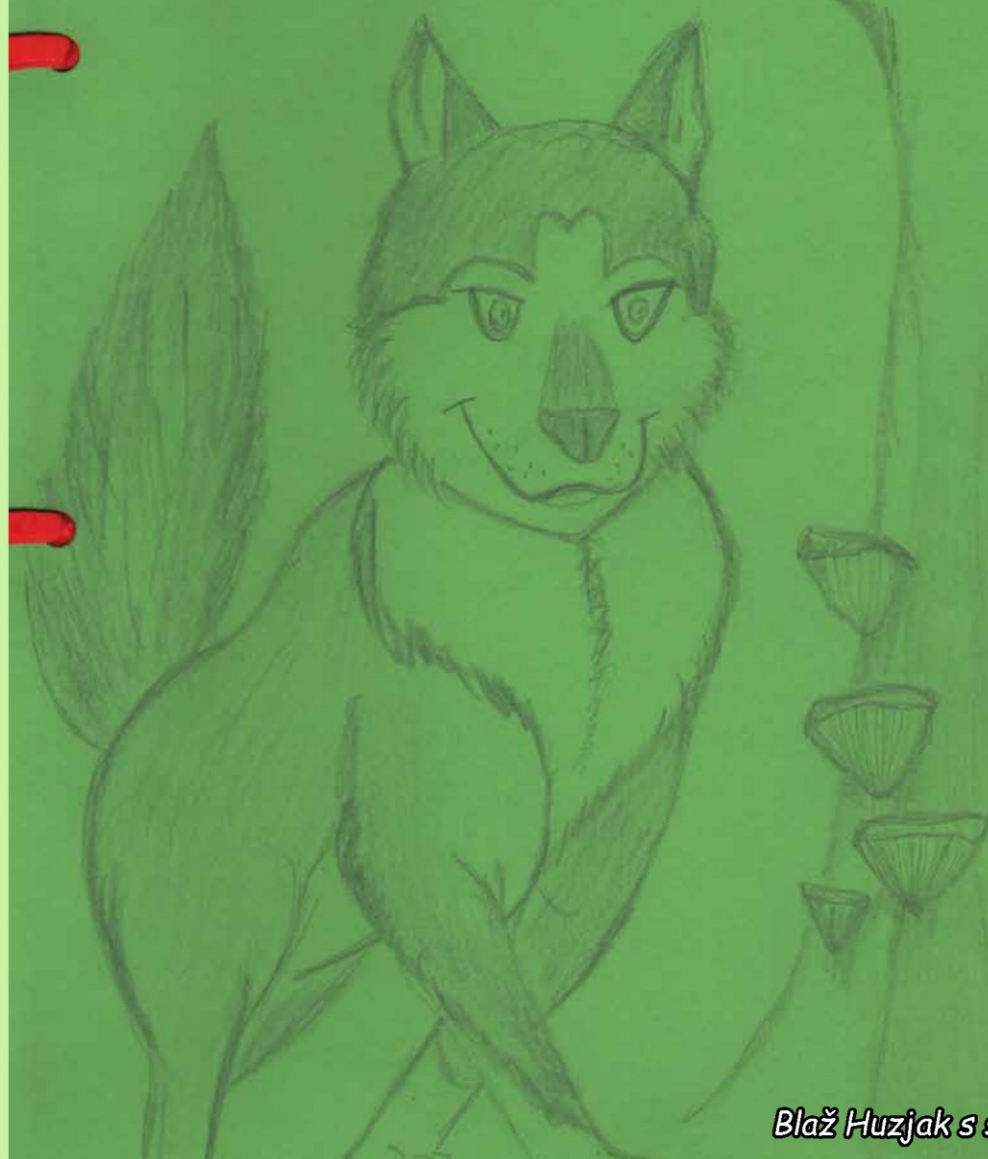
Čez en teden si je žena zaželela biti kraljica vsega sveta. Ribič je šel k ribi in riba jima je to uresničila.

Ko si je žena zaželela imeti moč, da naredi dan in noč, je ribič spet šel k ribi in ji to povedal. Riba je rekla: »Prav. Pojdi domov in našel boš svojo ženo v vajini stari koči.«

Ribič je šel domov in z ženo še vedno sedita v stari koči.

Meral Zekiri, Lucija Kokot, 9. b

VOLKEC MIHEC

Blaž Huzjak s starši, 2. a

V PRELEPEM GOZDIČKU, NEDALEČ VSTRAN OD TU, JE ŽIVELO POLNO GOZDNIH ŽIVALI. MED NJIMI JE BIL TUDI VOLKEC MIHEC. BIL JE MLAD VOLK IN RAD BI SE IGRAL, TODA Z NJIM SE NIHČE NI HOTEL IGRATI. VSE GOZDNE ŽIVALI SO SE GA NAMREČ BALE, KER JE BIL VOLK IN KER JE IMEL STAREJŠEGA BRATA, KI JE VELJAL ZA NAJVEČJO ZVERINO V TEM GOZDU. ZARADI TEGA JE BIL VOLKEC MIHEC ZELO ŽALOSEN IN OSAMLJEN.

NEKEGA DNE JE MIHEC SEDEL OB ROBU GOZDA IN BRIDKO JOKAL. MIMO JE PRIŠLA ŽELVICA HANA, KI JE BILA NA POČITNICAH V TEM LEPEM GOZDIČKU. KO JE VIDELA KAKO UBOGI VOLKEC JOKA, SE MU JE PRIBLIŽALA IN GA VPRAŠALA : »KAJ JE NAROBE?« IN »ZAKAJ TAKO ŽALOSTNO SEDIŠ TUKAJ IN JOKAŠ?« VOLKEC MIHEC JE BIL ZELO PRESENEČEN, KAJTI ŽE DOLGO, DOLGO NI GOVORIL Z NIKOMER. NATO PA JE ŽELVICI POČASI POVEDAL, DA NIMA PRIJATELJEV, SAJ SE GA VSI BOJIJO, KER MISLIJO DA JE TAK KOT NJEGOV HUDOBNI STAREJŠI BRAT. ŽELVICI HANI SE JE MIHEC ZELO ZASMILIL IN MU JE DEJALA: «JAZ BOM TVOJA PRIJATELJICA!» PRIJELA STA SE ZA ROKE IN SKUPAJ ODŠLA PO GOZDI POTI. VOLKEC MIHEC JE ŽELVICI RAZKAZAL VSE PRELEPE KOTIČKE GOZDA, SKUPAJ STA SE IGRALA, SE SMEJALA IN POČELA RAZNORAZNE NORČIJE. VOLKEC MIHEC JE BIL NAJSREČNEJŠI VOLKEC NA CELEM SVETU, SAJ JE KONČNO NAŠEL PRIJATELJICO!!!

VSE OSTALE GOZDNE ŽIVALI SO JU ZAČUDENO OPAZOVALE IN SE SPRAŠEVALE: « KDO JE TO, KI SI UPA HODITI IN GOVIRITI Z VOLKOM?» ŽELVICE HANE ŠE NAMREČ NIHČE NI VIDEL IN NE POZNAL V TEM GOZDU. TEDAJ, TEDAJ PA JU JE OPAZIL TUDI HUDOBNI VOLK - MIHČEV STAREJŠI BRAT. BIL JE ZELO JEZEN IN URNO JE PLANIL PROTI MIHCU IN HANI, DA BI HANO POŽRL. KO SE JIMA JE PRIBLIŽAL IN ŽE HOTEL STEGNITI SVOJE KREMPLE PROTI HANI, SE JE MIHEC POSTAVIL NA ZADNJE TACE, IN POKAZAL SVOJE VELIKE, BELE, OSTRE ZOBE. SVOJEMU BRATU JE DEJAL :« PUSTI MOJO PRIJATELJICO PRI MIRU IN IZGINI IZ TEGA GOZDA, DRUGAČE TI BO ŠE ŽAL !!! « PRESTRAŠENI VOLK JE RES IZGINIL IZ GOZDA ZA VEDNO, KAJTI TAKO VELIKIH, BELIH, OSTRIH ZOB ŠE NIKOLI NI VIDEL.

PRIJATELJA STA SE OBJELA IN KMALU SO K NJIMA PRIŠLE ŠE DRUGE GOZDNE ŽIVALI IN ŽELELE POSTATI MIHČEVE PRIJATELJICE. SPOZNALE SO NAMREČ, DA SO VOLKCA MIHCA NAPAČNO OCENILE IN DA JE V RESNICI PRIJAZEN VOLK. VOLKEC MIHEC JE TAKO NAENKRAT IMEL POLNO, POLNO PRIJATELJEV IN NIKOLI VEČ NI BIL OSAMLJEN. BIL JE ZELO SREČEN!

ŽELVICA HANA, PA JE ZA VEDNO OSTALA NJEGOVA NAJBOLIŠA PRIJATELJICA IN VSE DNI STA PREŽIVELA SKUPAJ V SMEHU IN IGRI. MORDA SE PRAV SEDAJ PODITA ZA ŽOGO, ALI PA NABIRATA GOZDNE JAGODE.....

ZATO DRAGI OTROCI NE POZABITE: NE OCENJUJTE DRUGIH PO NJIHOVI ZUNANJOSTI, POTREBNO JIH JE NAJPREJ SPOZNATI IN VIDETI, KDO PRAVZAPRAV SO!!!! MORDA V NJIH ODKRIJETE SVOJEGA NAJBOLIŠEGA PRIJATELJA!!!!MORDA, KDO VE.....

Lili Fridauer, 7. b

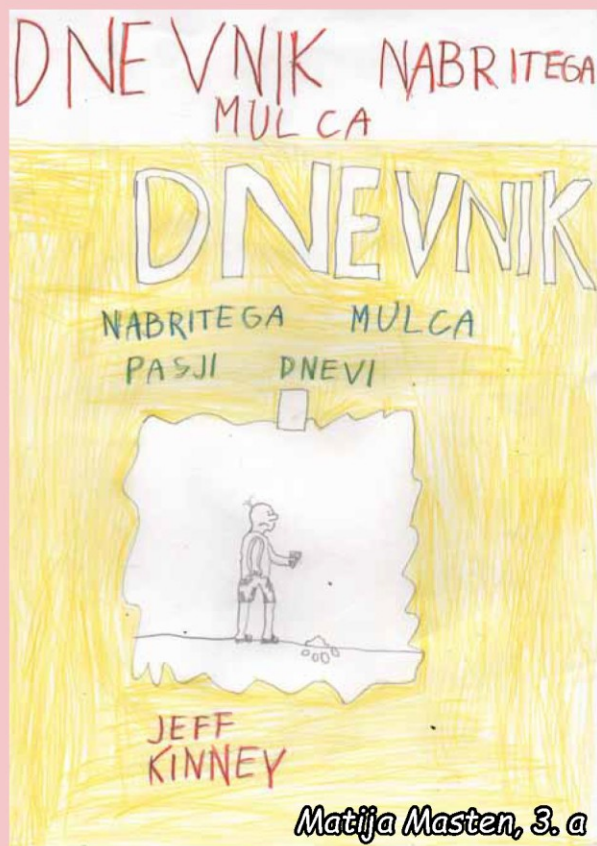

Zoja Zemljarič, 4. a

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba:	ravnateljica Helena Ocvirk
Glavna urednica in idejni vodja:	Alenka Kandrič
Mentorji literarnih del:	Brigita Krajnc, Alenka Štrafela, Simona Truntič, Barbara Majhenič, Marjeta Kosi, Dejan Majcen, Darja Brlek, Simona Jakomini, Renata Debeljak, Alenka Kandrič, Vojko Jurgec
Mentorji likovnih del:	Brigita Krajnc, Simona Truntič, Simona Jakomini, Nina Kolarič
Avtor ilustracije na naslovnici:	Darvin V. Benčevič, 7. b
Lektoriranje:	Alenka Kandrič
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj
ISSN	2463-9613 (spletna izdaja) Maj, 2018